תורה פה החיים!
רשת חינוך חב"ד

חודש מר-חשון
חשיבות שמירת ההלכה

מהרבי אלייך...

"ברכה ושלום

במענה למכתבך... שבו את כותבת אודות הרקע האקדמי שלך, כמה מאורעות בולטים בחיים שלך, ושואלת איך לנצל את הכוחות שלך, במטרה למצוא את המקום הראוי לך בחיים. בתשובה לכך, ובתור הקדמה, יש לך את הזכות לחיות בארץ, שמוכרת באופן אוניברסלי, בתור ארץ הקודש. ואת בת לעם שהתורה – שאף היא מוכרת באופן אוניברסלי בתור הספר הקדוש – הגדירה בתור עם קדוש.

זאת אומרת, את גרה בארץ הקודש, ואת חלק מעם קדוש. פירוש הדבר הוא שיהודי יכול לתפקד בצורה הטובה, רק אם הוא חי סוג של חיים, שהם בהתאמה, למהות האמיתית שלו. היינו באווירה של קדושה, כפי שנקבע בתורה. רק אז יכול יהודי להיות מרוצה באמת, ושתהיה לו שלוות נפש, ולהתמודד עם כל הבעיות שעשויות להתעורר בחיים, ולמצוא את הפתרונות המתאימים עבורם.

חכמינו זכרונם לברכה מציינים את ההשוואה לדג במים, ואומרים שבדיוק כשם שדג יכול לתפקד בצורה הטובה, רק בסביבה טבעית שמתאימה לו, במים, כך זה גם לגבי יהודי ויהודייה. אם להמשיך את ההשוואה הזאת הלאה, דג בוודאי לא צריך להבין את הקשר המהותי בין הבריאות שלו והמים, ומדוע כאשר מוציאים אותו מהסביבה הטבעית שלו הוא מרגיש תסכול וכולי. בדומה לכך, לא חשוב שיהודי יבין באופן הגיוני כיצד ומדוע הבריאות שלו קשורה קשר הדוק בחיי יום-יום והתנהגות יום-יומית על פי התורה והמצוות, בין אם הוא אוהב את זה ובין אם לא.

אנחנו יודעים שעם ישראל שרד והתפתח במשך אלפי שנים, תחת נסיבות ותנאים שמשתרעים מקיצוניות אחת עד האחרת, כפי שכל דף בהיסטוריה היהודית מוכיח. בעוד שעמים אחרים, תחת מצבים דומים, נעלמו מעל פני האדמה. אם נרצה לוודא מהו הגורם האחראי לנצחיות של העם היהודי, כפי שזה מתבטא בביטוי עם ישראל חי, נמצא שלא טריטוריה ואף לא שפה, לא לבוש ולא שום דבר אחר, יכול להיחשב לגורם מכריע, מכיוון שכל אלה השתנו במהלך ההיסטוריה היהודית, ממקום למקום ומזמן לזמן.

הגורם היחיד התמידי אשר לא השתנה לאורך ההיסטוריה היהודית, הוא דרך החיים הדתית שלה, חיי היום-יום, על פי דיני התורה, כמו שמירת שבת, כשרות וכל המצוות האחרות, אשר לא השתנו מאז שהתורה ניתנה בהר סיני, ואשר יהודים היו נאמנים אליה, מתוך התמסרות והתבטלות בכל הזמנים, ובכל המקומות, לאורך הדורות.

לאור האמור למעלה, צריכה את קודם כל לנהל את החיים שלך על פי התורה, תורת חיים, כפי שמפורט בספר החוקים של ההתנהגות היומיומית היהודית, דהיינו, השולחן ערוך. בנוסף לכך שהדבר הזה מהווה חובה כשלעצמו. בהיענות לרצונו של הקדוש ברוך הוא, הוא יחזק את שלוות הנפש הפנימית שלך.

עשויים להיות אנשים כאלה אשר כשיבחינו באורח החיים שלך שהשתנה, ישאלו מה יום מיומיים, ויתחשב במצב, במצב בימינו אלו, הם עלולים אפילו לשאול את זה בצורה לגלגנית...אבל הדבר כבר נצפה מראש בשולחן ערוך - "לא יבוש מפני המלעיגים". ייתן השם שתהיינה לך בשורות טובות לדווח עליהן..."

(קטעים מתוך תרגום מכתב שפורסם בשבועון "כפר חבד")

שמעי סיפור...

העיר שבה כהן רבי לוי יצחק ברבנות היתה בדרום רוסיה וסביבותיה. היו בה שדות רבים בהם היו מגדלים חיטה.. הממשלה קראה לרבי לוי יצחק ואמרה לו שעליו לתת את ההכשר על הקמח עבור מאפיית מצות, והזהירו אותו שאם יפסול חלק מהקמח ולא ייתן עליו הכשר, יתפרש הדבר שהוא מזיק לכלכלת הממשלה ודינו כלוחם נגד הממשלה.

בשמעו זאת, ענה רבי לוי יצחק: אם יתנו לי יד חופשית להעמיד את המשגיחים שלי שאוכל להבטיח שטחינת הקמח על פי דת ישראל, אתן הכשר, אבל אם לא ישמעו להוראותיי, לא אוכל לתת הכשר, ואודיע ואפרסם בכל מקום שקמח זה אינו תחת אחריותי.

גם כאשר אנשי הממשלה חזרו על תביעתם באזהרות ואיומים, רבי לוי יצחק לא התפעל והשיב בכל התוקף שהוא לא יעשה דבר היפך התורה, והוסיף שהוא מוכן לנסוע למוסקבה כדי להיפגש עם נשיא ברית המועצות ולהסביר לו שזהו דבר בלתי אפשרי לתת הכשר על דבר שאינו כשר, הנהגה כזו היא נגד השולחן ערוך, נגד רצון ה' ולעולם לא יעשה דבר כזה!

ואכן, כך היה בפועל בשנה ההיא, שכל המצות שנאפו במאפיות של הממשלה, היו כולם מהקמח שהיה תחת הפיקוח וההכשר של רבי לוי יצחק.

(עפ"י התוועדות ח"י ניסן תשמ"ג)

החסיד ר' ניסן בלט בהקפדתו על קיום כל סעיף וכל תג ב'שולחן-ערוך', מבלי לסטות ממנו כהוא-זה.

מספר החסיד ר' בערקע חן: "פעם הזדמן לי פעם לנסוע ברכבת עם ר' ניסן, וגיליתי שהוא נשאר לעמוד על רגליו לילה תמים בלי להירדם! כשחקרתי אותו לסיבת הדבר, התברר לי שלא היו לו מים לנטילת ידיים בבוקר, ולכן העדיף להישאר ער כל הלילה!".